

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Љиљана Ј.

Љиљана Ј. има 55 година. Рођена је 1955 у Београду где и данас живи са супругом и сином.

Љиљана је расла у четворочланој породици. Старији брат (рођен 1953), мајка, отац и она. Живели су у близини Вуковог споменика, у кући у заједничком дворишту, где је било још три куће у којима су живели рођаци. Живели су скромно. Отац је био машинбравар а мајка домаћица. Основна школа јој је била близу и тек са поласком у основну школу је стекла другарице из краја, јер у улици није било девојчица и до поласка у школу се дружила са братом и његовим друговима. Када је била дете играли су се каубоја и Индијанаца, а најдража игра им је била да се међусобно плаше. Тада је само стриц имао телевизор и увече су сви ишли код њега да гледају ТВ програм и требало је по мраку доћи до своје куће. Главна забава је била да се неко од њих искраде раније и када касније други крену кући да их из мрака плаши. После основне школе наставила је школовање у Београду. Завршила је 14. београдску гимназију. Тада су се и преселили на Нови Београд јер је отац добио стан. После гимназије завршава психологију на Филозофском факултету Универзитета у Београду. После факултета, релативно је брзо почела да ради хонорарно, два пута недељно. Запослила се у Дому здравља – УБ, 1980. године. Радилa је око годину дана на издавању дозвола за пољопривредне масине, тракторе и остало и на издавању дозвола за оружје. Након тога запослила се као психолог у основној школи у Пећинцима. Тамо је радила 20 г. и путовала сваки дан. Већ када је дигла руке да постоји могућност да пређе у Београд објављен је конкурс за психолога у Геодетској школи. Примљена је и тамо је дочекала пензију. Пензионисала се 2016. године, чим је остварила услове за пензију у својој 61 години.

Када је почела да ради у Пећинцима, негде око 1981. године, осамосталила се и почела је да живи сама. Родитељи су заменили свој двособни стан, за два мања и њој дали један. Муж јој је из Београда, упознали су се 1982. године, на мору, на Мљету. У браку су од 1986. године. Сина је родила 1993. Муж је био морепловац али је због породице напустио тај посао и започео је приватан посао у Београду.

За детињство и младост каже да има много лепих ствари али да прича да је детињство само слатко и безбрижно не стоји. Свако одрастање је тешко, тражи много учења, прилагођавања, уклапања... Одростање је тежак посао. Много је путовала и сама и са супругом и данас увек нађе себи разлог да негде отпутује. Када је родила сина, потпуно се томе посветила нарочито до његове 5-6 године. Одлазила је на посао али он је био главни фокус. Од његове 5-6 године почела је да се укључује у психолошке едукације и да ради и ван-школске послове. Завршила је едукацију за психотерапеута.

За старије из свог окружења, очеве рођаке, каже да су посредно преко, оца утицали на њихову породицу, мада мајка то није радо прихватала. Бабу и деду по оцу није упознала, јер нису били живи када се родила. По мајци, имала је бабу и прабабу (друга прадедина жена) у селу Маслошево, у околино Тополе и Аранђеловца. Тамо су брат и она проводили летње распусте, али они нису имали неких утицаја на одлуке у породици. Став који је понела из своје породице је да стари не треба да оптерећују младе у њиховим животима. Од старијих били су јој јако драги стричеви из дворишта. О бризи око старих, каже да је мајка организовала комшије да брину о бабама у селу када им је била потребна туђа брига. Љиљана каже да су, на њену срећу или несрећу, њени родитељи су врло кратко захтевали негу.

Сећа се смешне анегдоте, о прабаби. Изашао је чланак о њој у новинама, у „Илустрованој Политици“ јер је била једна од најстаријих особа у Србији. Имала је око 115, 116 година, не зна се тачно јер нису опстале црквене књиге са тим подацима. На питање новинара колико има година, рекла им је да не зна, ваљда 50. Љиљанина мајка је тада имала више од 50.

Љиљана каже да се разликује став о старости када си млад и када дођеш у те године. Помера се граница шта сматраш за старост. Сада мисли, да је све што је за људе и за старе је. Потпуно разуме и заљубљивање у старачком дому и игранке и дружења у старачком дому. Да живот може да буде динамичан и пун страсти и пун љубави и пун свега до краја.

Њен обичан дан почиње раном јутарњом шетњом са псом, дружењем са „кучкарима“ (власницима других паса). Три пута дневно излази са псом и тада се и дружи. Ово јој је други пас, првог је узела негде 2016 г, и тиме испунила своју велику жељу коју је имала целог живота, да има пса.

За пензију каже да би јој била гранично довољна али пошто ради једном недељно као психотерапеут, са тим додатком је довољно за живот. И даље се дружи. Од медија користи интернет. ТВ је плански избацила из куће. Користи мобилни и има налог на друштвеној мрежи али није нешто активна. На питање шта би је могло мотивисати, каже вероватно унуци али их још нема, а свакако њен пас је мотивише да активније и здравије живи. Млади воле њено друштво, каже да је можда то због тога, што им не соли памет. Са овим годинама младима би поручила да уживају.

Интервју са Љиљаном је текао глатко. Она је елоквентна, насмејана, духовита. Пуна је живота и опуштена. Кроз разговор са њом научиш како се сваке године прихватају и како се прихвата да живот има и лепих и тешких момената. Да живот може да буде динамичан, пун у сваком свом периоду. Може здравствено стање да ограничи неке активности али да има много простора за испуњен живот и у старијим годинама.